

Kongadóttirin í Nólsoy

1.

Ein er søgan úr Skotlandi komin
skrivað í bók so breiða,
gjørd er um tað bitra stríð
og kongsins sorg og vreiði.

Niðurlag: Troðum lættliga dansin, dagurin
skínur so fagurliga, komið er hægst á
summarið.

2.

Skotakongur dóttur eigur,
vakrast er av øllum,
sprettur hon sum blóman frið
á Skotlands høgu fjøllum.

3.

Kongur letur boðini senda
víða út um lond,
at tíðin nú man vera til
at biðja um hennara hond.

4.

Nógvir jallar og prinsar við
teir biðja um hennara hond.
Hon vildi ei við teir tala eitt orð,
hon var so biðlavond.

5.

Gentan gongur til pápa sín,
ræður hon so at telja:
”Mín kæri faðir, eg biði teg,
tú lat meg mann mín velja.”

6.

”Ta bøn kann eg ikki játta tær,
tú býrt í kongsins lonum,
tín maki skal vera av góðum slag,
ja, ein av kongasonum”.

7.

Gentan gongur í faðirs garð
eina morguntíð,
sær hon ein so flottan drong,
eyguni hittast blíð.

8.

Møttust tey ofta í urtagarði,
tey sita yvir borði,
drongurin biður um hennara hond,
hon játtar í fyrsta orði.

9.

Frætti tað Skotlands kongurin,
hann bleiv so spinnandi óður:
”Sigið mær satt í stundini,
er drongurin nóg góður?”

10.

Svaraði fyrsti hómvaður:
”Hann er ei av kongaslag,
hann eigur ongan hest ei borg,
má arbeiða hvønn dag”.

11.

Svaraði annar hómvaður:
”Hann er ei av aðalsætt,
hann eigur ikki gull ella fæ,
hetta sigi eg satt”.

12.

Svaraði triði hómvaður:
”Tú kongur spyrt, við hvørjum
gentan fjasar alla tíð,
við bóndasoni úr Føroyum”.

13.

Kongur sprakk á gólvið fram
við sinni heilt á gosi:
”Sendið mær boð eftir dótrini,
eg sjálvur við hana tosi!”

14.

Fóru um alla borgina,
teir róptu hennara navn,
skúta sigldi í somu stund
úr Edinborgar havn.

15.

Kongadóttir á skipabunka,
hyggur inn mót landi:

”Far væl pápi, far vær mamma,
eg fylgja má kærleiksbandi.”

16.

Drongurin við hennar lið,
hyggur í havið út:
”Góða genta! Vit sigla heim!
Gloym bert sorg og sút!”

17.

Sigldu tey í dagar tveir
ímóti Føroyalandi,
strikaðu ikki á bunka niður
fyrr enn á Nólsoyar sandi.

18.

Búsettust í Korndali,
hann reisti so vakurt búgv,
livdu saman í góðum frið,
vóru hvørt øðrum trúgv.

19.

Í Korndali er gróðursamt,
náttúran vøkur og frí,
prinsessan elskar sín nólsoying,
og brátt so eru tey trý.

20.

Í Skotlandi har talast so mangt,
og søgurnar vaksa í hvørjum,
sjálvt kongur hoyrir tey tíðindi
um kongadóttur í Føroyum.

21.

Kallar hann saman sínar menn:
”Gerið nú skipini klár!
Eg skal gista dótturmannin,
sum stjól mítt barn í vár”.

22.

Hon skal finnast og fáast heim,
tað skal vera vist!
Men maður hennara, tað óvætti!
hann skal eg orðna fyrst!”

23.

Vundu teir upp síni silkisegl,
út í havið standa.
Strikaðu ikki á bunka niður
fyrr enn á Nólsoyar sandi.

24.

Kongurin leyp har fyrstur á land,
við svørðinum í hond:
”Hvar er handa dóttir mín,
sum rýmdi burtur í lond?”

25.

Tá kom fram hin vakra kona
við barninum á armi,
sær sín faðir so ódligan,
heilt frá sær sjálvum av harmi.

26.

”Vælkomin, pápi, at vitja meg,
hví heldur tín hond um svørð?
Her sært tú abbabarnið títt,
og her sært tú okkara jørð.

27.

Ætlar tú at gera mein,
manninum ella mær?
Eg bjóði tær fyrst mítt lítla barn,
um tú troystar tær.”

28.

Tá ið kongur barnið sá,
so sakleyst og so blítt,
stakk hann svørð í slíðra sín,
og gloymdi sinnið sítt.

29.

Funnust tey í gleði øll
og hildu sær á gleim.
Kongur fekk sær ræstan fisk
og sigldi síðan heim.

Bergljót av Skarði, 18. oktober 2015.